

Mercat i política

Muriel Casals

Economia submergida

Les xifres sobre la desocupació registrada els darrers mesos es poden qualificar d'esgarrifoses: més del 20% de la població activa no té feina.

De segur que hi ha moltes persones que, sabent aquesta informació, es pregunten com és que la societat sembla suportar el fet sense gaire trasbals.

Per entendre per què no vivim situacions de revolta ens cal pensar que hi ha alguns mecanismes que fan menys esgarrifosa la situació. Recordem que una persona desocupada és algú que forma part de la població activa, és a dir, algú que busca feina i no en troba.

El principal suavitzador del problema és l'existència de l'estat del benestar, que ofereix subsidi als desocupats que compleixen les condicions exigides. En segona instància, la institució familiar actua com a protectora solidària dels membres que no tenen ingressos.

Un tercer element podria ser l'emigració, anar a buscar lluny la feina que no es troba a casa, un recurs que de moment els catalans no fan servir gaire.

Hi ha, encara, la possibilitat de deixar de ser actiu i, per tant, ja no ser desocupat i ser prejubilat o estudiant si la franja d'edat ho permet.

Però amb tot això no n'hi ha prou per a justificar la relativa tranquil·litat amb què acceptem una situació tan negativa econòmicament i socialment.

Si no veiem manifestacions violentes és perquè una part substancial dels desocupats que consten a l'estadística, de fet, treballen. Al marge de la fiscalitat.

L'economia submergida fa de coixí i redueix el problema, certament. A costa d'una competència deslleial als empresaris i als treballadors que paguen impostos.

UAB

Fabián Estapé

Estapé respon

Polítics de peus a la galleda

—Professor Estapé, hem viscut un altre dia del treballador i, malgrat la crisi galopant, cada vegada hi ha més poca gent a les manifestacions. A què ho atribuiu?

—L'explicació és que la desocupació ha anat augmentant d'una manera escandalosa, fins al punt que la gent està tan angoixada que no té ni ganes de sortir al carrer a escridassar els polítics de torn.

—La gent està cansada, de reivindicar els seus drets, o el model de sindicats ja no genera tantes adhesions?

—Fa la impressió que els sindicats han perdut fa molt de temps la capacitat de mobilitzar els treballadors, i potser també hi ha influït el fet que el ministre de Treball hagués estat un sindicalista. I, és clar, arriba un moment que el treballador pot pensar que els dirigents sindicals estan més pendents del seu sou que no de les reivindicacions.

—Creieu que després de les eleccions municipals vindran noves retallades i més ERO a les empreses, com adverteixen els sindicats?

—No ho sé, probablement dependrà de la garrotada que s'emportin els partits a cada territori. I, sobre els expedients de regulació d'ocupació a les empreses, dependrà molt de les caixes, que són les que han de donar diners perquè l'economia continuï circulant i les empreses puguin treballar.

—L'estat espanyol s'acosta a cinc milions de desocupats. Recordeu quan l'ex-ministre Celestino Corbacho jurava i perjurava que no passaria de quatre milions?

—No és l'únic ministre que va ficar-se de peus a la galleda... El president del govern espanyol és un especialista a ficar-s'hi, amb els brots verds, la superació de la crisi, etc. Tot això és molt propi dels polítics, que sovint parlen sense tenir ni la més mínima idea de res.

—Quin és el nivell de desocupació estructural que té l'estat espanyol?

—No ho sap ningú, això.

—Mentrestant, a la UE les economies es recuperen de pressa i la desocupació torna als nivells d'abans. La culpa que l'estat espanyol sigui lluny de la mitjana és només del totxo?

—És tot el model econòmic d'Espanya, que fa figa, i també els empresaris que s'hi han emmerdat.

—Quina opinió en teniu, de la gestió que fa el conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, del litigi amb Madrid en matèria econòmica?

—Quan sàpiga les xifres concretes de l'un costat i de l'altre ho podré valorar, perquè ara tant Catalunya com Madrid només ensenyen els polzes.

—Josep Piqué, ex-ministre del PP i actual president de Vueling, és el nou president del Cercle d'Economia. I a la junta directiva, hi mantindrà els tres vice-presidents: Artur Carulla (d'Agrolimen), Anton Costa (d'Endesa) i Josep Oliu (del Banc Sabadell). Què en destacaríeu, del nou president?

—No sé com porta la gestió de Vueling, però no hi ha cap motiu per a pensar que la seva tasca al capdavant del Cercle d'Economia no serà òptima.

—A la CEOE i a la CECA, les patronals de grans empreses i de les caixes, hi ha dos catalans al capdavant. Aquesta circumstància implica cap avantatge per a Catalunya?

—Hem d'esperar què fan. La meua idea d'eficàcia es compleix estrictament tant amb Rosell com amb Fainé. Per tant, tinc grans esperances en la seva feina.

Gemma Aguilera